

Sygnatura akt II Ca 1008/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Jaroń (spr.)

SSO Czesław Chorzępa

SSO Marek Kurkowski

Protokolant: Wojciech Langer

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa W. S.

przeciwko A. P.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie

z dnia 7 marca 2018 r.

sygn. akt I C 925/17

I. oddała apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Jarosław Jaroń SSO Czesław Chorzępa SSO Marek Kurkowski

Sygn. akt II Ca 1008/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2018 r. sygn. akt I C 925/17 Sąd Rejonowy w Oławie w punkcie pozbawił w części wykonalności tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27 maja 2015 r. sygn. akt XIV Ns 989/13, zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2016 r., tj. w zakresie punktu X do kwoty 11.000 zł, zaś w punkcie II w pozostałej części powództwo oddalił, a nadto w punkcie III koszty postępowania pomiędzy stronami wzajemnie zniósł.

Sąd Rejonowy oparł się na następujących ustaleniach faktycznych:

Strony zawarły związek małżeński w dniu 12 lipca 2008 roku. W trakcie trwania małżeństwa strony pozostawały w ustroju małżeńskiej wspólności ustawowej. Wyrokiem z dnia 14 listopada 2012 roku małżeństwo stron zostało

rozwiązane przez rozwód. Postanowieniem z dnia 27 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu w sprawie sygn. akt XIV Ns 989/13 dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków W. S. i A. P. (wcześniej S.).

W pkt VII postanowienia Sąd ustalił, że po ustaniu wspólności majątkowej wnioskodawca W. S. dokonał z majątku osobistego spłaty wspólnego długu stron tj. kredytu na rzecz (...) Bank (...) S.A. w wysokości 9.053 zł. W pkt IX postanowienia Sąd zasądził od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 4.526,50 zł tytułem rozliczenia dokonanych spłat wspólnego długu stron opisanego w pkt VII postanowienia. W pkt X Sąd zasądził natomiast od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania kwotę 25.253,05 zł tytułem rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na majątki osobiste stron, opisanych w punkcie V i VI postanowienia. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 19 października 2016 roku.

Jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego z A. P. W. S. zaciągnął w (...) S.A. umowę kredytu na zakup mieszkania położonego przy ul. (...) we W.. Decyzją z dnia 5 listopada 2008 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego W. nakazał A. P. uiszczenie kwoty 33.142 zł tytułem zaległości podatkowej w podatku dochodowym za 2007 roku związanej ze sprzedażą lokalu mieszkalnego należącego do uczestniczki. W celu spłaty zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego w dniu 10 grudnia 2008 roku strony pożyczły od K. O. – ojczyrna powoda, kwotę 32.000 zł, z czego na rzecz Urzędu Skarbowego przelano 31.913 zł. Następnie, żeby spłacić zadłużenie względem K. O. strony zaciągnęły kredyt w Banku (...) S.A., z którym powód był już związany umową kredytową. Dnia 2 stycznia 2009 roku strony uzyskały kredyt w kwocie 13.509,52 CHF, tj. 36.822,90 zł. W okresie trwania małżeństwa strony spłacały zadłużenie wynikające z tego kredytu. Po ustaniu małżeństwa stron powód nadal dokonywał spłat kredytu wspólnie zaciągniętego na poczet zadłużenia pozwanej wobec Urzędu Skarbowego. Od 1 grudnia 2012 roku do 16 listopada 2016 roku powód spłacił łącznie 15.159,48 zł, a następnie pod koniec 2016 roku dokonał kolejnej spłaty w kwocie 15.893,52 zł. Łącznie po ustaniu małżeństwa stron powód spłacił łącznie kwotę 31.053 zł.

Wnioskiem z dnia 5 grudnia 2016 roku A. P. wniosła o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego przeciwko W. S. celem wyegzekwowania kwoty 25.253,05 zł wynikającej z pkt X postanowienia Sądu Rejonowego w sprawie o podział majątku. Pismem z dnia 23 grudnia 2016 roku powód na podstawie art. 498 k.c. złożył oświadczenie o potrąceniu. Wskazał, że pismem tym potrącona zostaje należność przysługująca pozwanej względem powoda w kwocie 20.726,55 zł z tytułu wzajemnych potrąceń w rozliczeniach zawartych w prawomocnym postanowieniu o podziale majątku wspólnego, tj. po odjęciu od kwoty 25.253,05 zł zasądzonej w pkt X na rzecz pozwanej, kwoty 4.526,50 zł zasądzonej w pkt IX na przez powoda od pozwanej. Kwotę tę powód potrącił z należnością z tytułu dokonanej przez niego spłaty kredytu na rzecz Banku (...)P. S.A w kwocie 21.000 zł.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonych w sprawie dokumentach, których wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron postępowania. Sąd oparł się również na przesłuchaniu stron, ich wyjaśnienia były bowiem spójne.

W tak ustalonym stanie faktycznym **Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.**

Sąd wskazał, iż w niniejszej sprawie stan faktyczny pozostawał pomiędzy stronami bezsporny. Strony zgodnie wskazały, że w 2009 roku zaciągnęły w Banku (...) S.A. kredyt na spłatę zaległości podatkowej obciążającej pozwaną A. P. w kwocie 32.000 zł. Spór sprowadzał się jedynie do wykładni przepisów dotyczących składników majątku wspólnego oraz związania Sądu orzekającego w niniejszej sprawie orzeczeniem Sądu dokonującego podziału majątku stron.

Mając na uwadze treść art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. powód powołał się na zdarzenie w postaci spłaty zadłużenia zaciągniętego przez strony wspólnie na spłatę długu pozwanej i dokonanego przez powoda potrącenia wzajemnych roszczeń z tytułu podziału majątku wspólnego, co skutkowało miało w konsekwencji wygaśnięciem zobowiązania W. S. względem A. P.. Wskazał, że w uzasadnieniu postanowienia działowego Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu ustalił, że „...w celu spłaty zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego w dniu 10 grudnia 2008 roku strony

pożyczyły od K. O. kwotę 32.000 zł, z czego na rzecz Urzędu Skarbowego przelano 31.913 zł. Następnie, żeby spłacić zadłużenie względem K. O. strony zaciągnęły kredyt w Banku (...) S.A., z którym wnioskodawca był już związany umową kredytową. Dnia 2 stycznia 2009 roku strony uzyskały kredyt w kwocie 13.509,52 CHF, tj. 36.822,90 zł. W okresie trwania małżeństwa wnioskodawca spłacał zadłużenie wynikające z tego kredytu. Po ustaniu małżeństwa stron wnioskodawca nadal dokonywał spłat kredytu wspólnie zaciągniętego na poczet zadłużenia uczestniczki postępowania wobec Urzędu Skarbowego”. Z powyższego powód wnioskował, że skoro kredyt w (...) S.A. został zaciągnięty na spłatę osobistego długu pozwanej, to winna ona zwrócić powodowi całą uiszczoną przez niego, po ustaniu wspólności ustawowej stron, kwotę, tj. po potrąceniu rozliczonej w orzeczeniu działowym kwoty 9.053 zł, kwotę 21.000 zł.

W ocenie Sądu Rejonowego, oświadczenie o potrąceniu było skuteczne jedynie częściowo, jako że powodowi nie przysługiwała względem pozwanej wierzytelność ponad kwotę 11.000 zł, a zatem nie mógł potrącić większej kwoty niż w rzeczywistości mu się należała. Zgodnie z brzmieniem pkt VII postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27 maja 2015 roku „po ustaniu wspólności majątkowej wnioskodawca W. S. dokonał z majątku osobistego spłaty wspólnego długu stron tj. kredytu na rzecz (...) Bank (...) S.A. w wysokości 9.053 zł”. W pkt IX postanowienia Sąd zasądził z kolei od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 4.526,50 zł tytułem rozliczenia dokonanych spłat wspólnego długu stron opisanego w pkt VII postanowienia. Tym samym wykładnia orzeczenia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu prowadziła do wniosku, że Sąd ten uznał, że dług zaciągnięty przez strony w 2009 roku był ich wspólnym długiem, a zatem winni oni spłacać go wspólnie. Okoliczność, że powód po ustaniu wspólności ustawowej spłacał całość zobowiązania prowadziła zatem do wniosku, że może on żądać od pozwanej zwrotu połowy spłaconych rat. Odmienna interpretacja orzeczenia Sądu dokonującego podziału byłaby sprzeczna z treścią postanowienia z dnia 27 maja 2015 roku. Zaznaczenia wymagało, że Sąd rozpoznający niniejszą sprawę był związany treścią orzeczenia Sądu dokonującego podział majątku wspólnego stron. Orzeczenie to stanowiło bowiem podstawę niniejszego postępowania i to ono prawomocnie określiło wysokość wzajemnych roszczeń stron i zasady rozliczeń pomiędzy byłymi małżonkami. Przy czym Sąd rozpoznający niniejszą sprawę nie był przy tym związany treścią uzasadnienia sporządzonego w sprawie XIV Ns 989/13.

Nakazując A. P. w pkt X zwrot W. S. jedynie połowy spłaconej przez niego po ustaniu wspólności stron kwoty, Sąd Rejonowy przesądził zatem sposób wzajemnego rozliczenia byłych małżonków. Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie mógł więc orzekać odmiennie. Odnosząc się do dyspozycji przepisu art. 365 § 1 k.p.c., Sąd wskazał, że określona w nim moc wiążąca wyraża prawomocność materialną w aspekcie pozytywnym, obejmującą nie tylko orzeczenia merytoryczne, lecz także postanowienia w kwestiach formalnych. Związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Rejonowy uznał oświadczenie o potrąceniu za skuteczne co do kwoty 11.000 zł i w tym zakresie pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27 maja 2015 roku. Skoro bowiem powód spłacił po ustaniu wspólności majątkowej stron wspólny kredyt w łącznej kwocie 31.053 zł (15.159,48 zł + 15.893,52 zł), a kwota 9.053 zł została już rozliczona w orzeczeniu działowym, to obecnie do rozliczenia pozostała kwota 22.000 zł. Połowa z tej kwoty to 11.000 zł. Powództwo zostało uwzględnione w połowie, a zatem o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu II i III. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. **art. 498 k.c.** poprzez uznanie, że powodowi nie przysługiwało względem pozwanej prawo potrącenia wierzytelności w kwocie większej niż 11.000 zł, podczas gdy istniały podstawy do potrącenia wierzytelności przysługującej powodowi w kwocie 22.000 zł z wierzytelnością przysługującą pozwanej w kwocie 20.726,55 zł;
2. naruszenie przepisu prawa procesowego, tj. **art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.** poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27 maja

2015 r., sygn. akt XIV Ns 989/13 w zakresie punktu X jedynie co do kwoty 11.000 zł, podczas gdy istniały podstawy do pozbawienia wykonalności punktu X przedmiotowego postanowienia w całości;

3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. **art. 233 § 1 k.p.c.** poprzez wydanie rozstrzygnięcia na skutek dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i wbrew zasadom doświadczenia życiowego, tj. poprzez błędne uznanie, że dług zaciągnięty przez strony w 2009 r. był wspólnym długiem stron, a nie długiem osobistym pozwanej;

4. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. **art. 100 k.p.c.** poprzez nieprawidłową wykładnię tego przepisu, albowiem brak było podstaw do wzajemnego zniesienia kosztów między stronami, co skutkowało nie zasądzeniem od pozwanej na rzecz powoda zwrotu połowy opłaty sądowej od pozwu w kwocie 631,50 zł.

W oparciu o powyższe zarzuty, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu, XIV Wydział Cywilny, wydanego dnia 27 maja 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt XIV Ns 989/13, zaopatrzonego klauzulą wykonalności postanowieniem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 listopada 2016 r., tj. w zakresie punktu X co do kwoty 25.253,05 zł oraz o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania I i II instancyjnego według norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych żądań, powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podzielił ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd Rejonowy, a w konsekwencji uczynił je podstawą swego rozstrzygnięcia. Podkreślenia wymaga, iż Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, ustalając wszystkie okoliczności istotne dla sprawy, które znajdowały odzwierciedlenie w całości zaferowanego przez strony materiału dowodowego. Na tej podstawie Sąd Rejonowy wywiódł trafne wnioski i oceny prawne, a jednocześnie wyjaśnił przesłanki, jakimi kierował się przy interpretacji obowiązujących przepisów prawa, stanowiących podstawę wydanego rozstrzygnięcia. Przytoczona zaś na jego uzasadnienie argumentacja – w ocenie Sądu Odwoławczego – zasługiwała na całkowitą aprobatę jako w pełni usprawiedliwiona stanem faktycznym i prawnym niniejszej sprawy.

Tym samym bezzasadne okazały się podniesione w apelacji zarzuty naruszenia zarówno prawa materialnego, jak i prawa procesowego. Z całą pewnością nie sposób uznać, ażeby Sąd I instancji dopuścił się zarzucanego przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, o których mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Wspomniany przepis stanowi bowiem, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; wyrok SN z dnia 9 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; wyrok SN z dnia 19 czerwca 2001 r., II UKN 23/00, OSNP 2003, Nr 5, poz. 137).

Należy również wskazać na powszechnie aprobowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych pogląd, zgodnie z którym postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów (por. wyrok SN z dnia 7 stycznia 2005 r., IV CK 387/04). Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy

wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Mając na uwadze poczynione wyżej rozważania i poddając stosownej analizie treść wywiedzionej w niniejszej sprawie apelacji, przyjąć należy, iż powód nie zdołał wykazać, aby dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego była obarczona wadliwością, która czyniłaby zasadnym zgłoszony przez niego zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W istocie powód jedynie przeciwstawił ocenie Sądu Rejonowego własną, odmienną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, która jednak nie znajdowała uzasadnienia w obowiązującym stanie prawnym. Zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że zaciągnięty przez strony w dniu 2 stycznia 2009 r. kredyt w Banku (...) S.A. winien być kwalifikowany jako osobisty dług pozwanej, nie zaś wspólny dług stron. Wbrew twierdzeniom apelującego, oceny tej nie zmienia okoliczność, iż wspomniany wyżej kredyt został zaciągnięty w celu spłaty osobistego zobowiązania pozwanej wobec Urzędu Skarbowego, czego zresztą żadna ze stron nie kwestionowała w toku procesu. Nie ulegało bowiem wątpliwości, iż celem uregulowania zaległości pozwanej względem Urzędu Skarbowego, strony pierwotnie pożyczły od K. O., ojczyma powoda, kwotę 32.000 zł, a następnie celem spłaty tegoż zadłużenia – wspólnie zaciągnęły kredyt w Banku (...) S.A.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że nie sposób uznać, ażeby po ustaniu wspólności majątkowej stron, ich dług wobec banku utracił przymiot wspólności, co oznaczałoby, że powodowi istotnie przysługiwałoby uprawnienie do wystąpienia przeciwko pozwanej o zwrot całości, a nie tylko połowy, spłaconych rat kredytu. W sytuacji, gdy powód dobrowolnie zgodził się na zaciągnięcie kredytu wraz z pozwaną, wówczas jeszcze jego małżonką, celem przeznaczenia uzyskanych w ten sposób środków pieniężnych na spłatę jej osobistego długu, stał się on stroną zawartej z bankiem umowy kredytowej, a tym samym razem z pozwaną odpowiadał za zobowiązanie z tej umowy wynikające. W ocenie Sądu Odwoławczego, przyczyna, dla której strony zdecydowały się na związanie się z bankiem umową kredytu pozostaje w zasadzie prawnie irrelevantna dla ich odpowiedzialności z tego tytułu. Gdyby bowiem poczynić hipotetyczne założenie, że strony zaprzestałyby regulowania rat owego kredytu, wówczas bank – po wypowiedzeniu umowy – dochodziłby niespłaconej jego części od obu stron. W tym kontekście bez znaczenia pozostaje także okoliczność, iż - jak wynika z twierdzeń samego skarżącego - pozwana w momencie zawierania przedmiotowej umowy nie miała samodzielnej zdolności kredytowej. Skoro powód zdecydował się na zawarcie, wspólnie z pozwaną, umowy kredytu w Banku (...) S.A., tym samym również stał się stroną tejże umowy.

W odniesieniu do argumentacji skarżącego, iż środki przeznaczone na spłatę kredytu pochodziły wyłącznie z jego własnych dochodów, wskazać należy, iż w trakcie małżeństwa dochody powoda, stosownie do treści art. 31 § 2 k.r.o., stanowiły majątek wspólny stron. Oznacza to, że środki przeznaczone na uiszczanie rat kredytu de facto pochodziły z majątku wspólnego stron. Bezspornie bowiem pomiędzy stronami w trakcie trwania małżeństwa istniał ustawowy ustrój wspólności majątkowej. Należy przy tym podzielić pogląd Sądu Rejonowego, iż po ustaniu tej wspólności, powód mógł domagać się od pozwanej jedynie zwrotu połowy spłaconego na rzecz Banku kredytu. Oboje byli stronami umowy kredytowej, a zatem po ustaniu między nimi wspólności majątkowej, zobowiązanie z tego tytułu obciążało ich w częściach równych, tj. każde z nich po połowie.

W tej sytuacji nie zachodziły podstawy do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt XIV Ns 989/13 w zakresie punktu X w całości. Nie ma racji apelujący, wskazując, iż pozbawienie powyższego tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie punktu X jedynie do kwoty 11.000 zł, prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanej. Abstrahując od kwestii oceny postępowania samej pozwanej, która złożyła wniosek o egzekucję zasądzonego na jej rzecz od powoda roszczenia z punktu X wspomnianego wyżej postanowienia, raz jeszcze nadmienić należy, iż zobowiązanie umowne stron względem banku, już po ustaniu wspólności majątkowej stron, nadal obciążało powoda w połowie. Brak było zatem podstaw do uznania, że pozwana miałaby się bezpodstawnie wzbogacić z tego tytułu, w sytuacji, gdy powód uiszczył całość należności wobec (...) S.A., a Sąd I instancji pozbawił wykonalności przedmiotowy tytuł wykonawczy co do połowy uiszczony przez powoda kwoty pieniężnej.

W świetle powyższych rozważań, równie bezzasadny okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 498 k.c. Apelujący wskazywał bowiem, iż Sąd I instancji pominął w swoich rozważaniach fakt, iż orzekający w postępowaniu o podział majątku stron Sąd rozstrzygnął o dokonanych przez niego wpłatach jedynie do dnia orzekania w tymże postępowaniu. Niewątpliwie w punkcie VII postanowienia z dnia 27 maja 2015 r., wydanego w sprawie XIV Ns 989/13, Sąd Rejonowy ustalił, iż po ustaniu wspólności majątkowej wnioskodawca W. S. dokonał z majątku osobistego spłaty wspólnego długu stron, tj. kredytu na rzecz (...) Bank (...) S.A. w wysokości 9.053 zł. Podkreślenia w tym względzie wymaga, iż Sąd I instancji zasadnie odwołał się do treści wyżej wspomnianego postanowienia, w którym Sąd orzekający w przedmiocie podziału majątku stron przesądził o wspólnym charakterze zobowiązania stron względem (...) S.A. Należy zatem uznać, że stosownie do dyspozycji art. 365 § 1 k.c. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pierwszej instancji był związany ustaleniami w tymże zakresie. Przy czym z uwagi na wspólny charakter zobowiązania stron, dokonane przez powoda potrącenie było skuteczne jedynie co do kwoty 11.000 zł, co znalazło wyraz w sentencji zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że powód kwestionował rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie tylko co do roszczenia głównego, ale również w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Apelujący zarzucił naruszenie przepisu art. 100 k.p.c., gdyż jego zdaniem koszty powinny być stosunkowo rozdzielone między stronami, a nie wzajemnie zniesione, tak jak to uczynił Sąd Rejonowy. W ocenie Sądu Odwoławczego, na gruncie niniejszej sprawy istotnie zachodziły przesłanki do wzajemnego zniesienia kosztów procesu pomiędzy stronami. W orzecznictwie przyjmuje się, że w przypadku częściowego uwzględnienia powództwa, sąd przy zastosowaniu art. 100 zdanie pierwsze k.p.c. może dokonać stosunkowego rozliczenia kosztów lub wzajemnego ich zniesienia. Podstawy do wzajemnego zniesienia kosztów procesu zachodzą wówczas, gdy żądanie zostało uwzględnione w około połowie, przy mniej więcej równej wysokości kosztów procesu poniesionych przez każdą ze stron. Brak jest natomiast podstaw do wzajemnego zniesienia kosztów procesu w oparciu o art. 100 k.p.c. w wypadku istnienia znacznej różnicy kosztów poniesionych przez każdą ze stron oraz różnicy w kosztach, jaką powinna każda ze stron ponieść skutek ostatecznego wyniku procesu (por. wyrok SA w Lublinie z dnia 13 marca 2013 r., I ACa 799/12, LEX nr 1293653). Jednocześnie wskazuje się, że wzajemne zniesienie kosztów procesy między stronami jest słuszne także wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym, czego ocena nie zależy tylko do kalkulacji kwot, jakie poszczególne strony dochodziły, lecz również rodzaju podniesionych przez nie zarzutów i ich ważkości dla podstaw zaskarżonego wyroku (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 30 czerwca 2015 r., I ACa 420/15, LEX nr 1950454).

Mając na względzie powyższe uwagi, należy uznać, że w rozpoznawanej sprawie brak było dostatecznych podstaw, które przemawiałyby za zmianą rozstrzygnięcia w przedmiocie wzajemnego zniesienia kosztów procesu pomiędzy stronami. Podkreślenia wymaga, iż obie strony w równym stopniu były przegrywającym i wygrywającym. Wprawdzie powód poniósł koszt opłaty sądowej od pozwu w kwocie 1.263 zł, jednakże sama ta okoliczność nie przesądza jeszcze, że Sąd Rejonowy nie mógł skorzystać z przewidzianego w art. 100 zd. 1 k.p.c. uprawnienia do wzajemnego zniesienia kosztów. Należy mieć bowiem na względzie, że Sąd nie jest w tym zakresie związany niejako sztywnymi kalkulacjami, a winien wziąć pod uwagę także charakter roszczenia, jak i zasadność zgłaszanych w toku procesu przez strony twierdzeń i zarzutów oraz ich wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie co do meritum sporu. Wydaje się zatem, że Sąd I instancji prawidłowo uwzględnił wszelkie tego rodzaju czynniki, co doprowadziło do wzajemnego zniesienia kosztów procesu między stronami.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono natomiast w punkcie II wyroku w oparciu o przepis art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Wobec oddalenia apelacji powoda w całości należało zasądzić od niego zwrot poniesionych przez pozwaną kosztów postępowania apelacyjnego. Na koszty te złożyły się koszty zastępstwa procesowego przed Sądem II instancji w kwocie 1800 zł, ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie, w brzmieniu obecnie obowiązującym.

SSO Jarosław Jaroń SSO Czesław Chorzępa SSO Marek Kurkowski